Hümmögő
(részlet)

Délután Bogumilt az állatkertből hívták, hogy menjen azonnal mert neki is szavaznia kell, hogy ki legyen az új igazgató. [...]

Olyan ovációval fogadták, amilyet elképzelni sem tudott. Nem csoda, hogy meghatottságában eleredt a könnye, és még akkor sem tudta abbahagyni a sírást, amikor már mindenki elindult a Nagy Szikla felé, hogy eldöntsék, ki legyen az új igazgató.

Az első jelöltet, Mámor Bengedúzt, Csík Máté, az örvösmedve javasolta. Mámor Bendegúzt ábrándos természete miatt szerették, főképp pedig azért, mert amikor még volt esti mese az állatkertben, ő volt a legjobb mesemondó. Ha Vackorról mesélt, elhitték, hogy ő is egy kis bocs. Ha Süsüről, hogy sárkány, ha Téglagyári Megállóról, hogy macska és a málnaszörpről, hogy szalmaszál. Olyan jól mesélt, hogy a medvék gyakran már a nyár végén elaludtak a meséje mellett, és tavaszig ki se bújtak a barlangjukból.

Csík Mátét, aki óriási lelkesedéssel sorolta Mámor Bendegúz jó tulajdonságait, sokan megtapsolták, de innen-onnan pfújolást is lehetett hallani. [...]

– Ide bátor ember kell, aki védelmezi a gyengéket, és nem tűri az igazságtalanságot! – kiabált a zebra.

– Úgy van! Úgy van! – hangzott mindenfelől.

Másodikként Patyol Atrix, a hóbagoly penderült a sziklára. Dr. Studsz Kázmér, a nemzetközi hírű állattudós megválasztására akarta rábeszélni a többieket. Elmondta, hogy dr. Studsz Kázmér a világ számos egyetemén tanult. Már kiskorában elhatározta, hogy mindent tudni akar az állatokról. És amikor már rengeteget tanul, és azt hitte, hogy mindent tud is, akkor valaki biztos megkérdezte tőle, hogy „S TUDSZ arról valamit, hogy…" és akkor kérdeztek tőle valami nagyon furcsát. Tudományos körökben azóta hívják Studsz Kázmérnak, mert ha ilyenkor nem tudott válaszolni a kérdésre, akkor szégyenében beiratkozott még egy egyetemre, ahol újabb négy évet tanult. És ez már így megy évek óta. [...]

Patyol Atrix beszédét örömujjongás fogadta. De aztán többfelől is pisszegtek, mert különben nem hallották volna a következő szónokot. Néhányuknak mereszteni is kellett a szemét, hogy a szónoki emelvénynek kinevezett sziklán egyáltalán észrevegyék Gyök Leventét, a százlábút. Arra hívta fel a többiek figyelmét, hogy egy ilyen helyen, mint az állatkert, ahol korántsem mindegy, hogy milyen ennivalóból mennyit vesznek, mennyi szalmát terítenek szét, menynyi jegyet adnak el, mire költenek és min spórolnak, olyan embert kell igazgatónak választani, aki kitűnően számol. Legyen hát direktor Fidonc Menyhért, az állatkert ismert törzsvendége!

– Na ne! Ezt nem mondhatja komolyan! – kiabálták mindenfelől. – Éppen ő? Ez most vicc?

Még Bogumil is mosolygott az ötleten. Persze nem lepődött meg, hiszen ő is tudta, hogy Gyök Levente százlábúnak a matematika a mindene. Éjjel-nappal számol, ami nem csoda, hiszen ennyi láb mellett folyton számvetést kell tartani, hogy kiismerje magát, hogy éppen hol tart, de azért épp Fidonc Menyhért! Ez túlzás. Mindenki ismerte az állatkertben a köpcös öregurat. Nemigen múlt el nap, hogy ne jött volna. Rajongott a számokért, és itt aztán mindig volt mit megszámolni. [...] A maga módján szerette az állatokat, de irtózott attól, hogy valamelyik megfertőzi. Ezért lépten-nyomon kezet mosott. Ha pedig nem talált csapot, akkor előkapott egy nedves kendőt, és azzal törölgette magát. Fidonc Menyhért ugyanis a legkényeskedőbb látogató volt, akit valaha láttak. Mindentől undorodott, és mindenhol baktériumot orrontott. Olyan volt, mintha egy nagy számológépet kereszteztek volna egy kórházi fertőtlenítővel. Gúnyneve is volt: Dezin Ficiálnak hívták kertszerte.

Több jelölt nem lévén, szavazni kellett. Miután az állatok egy része nem tudott olvasni, a szavazást levezető fehér farkas mindenkinek adott egy falevelet. Háromféléből lehetett választani. Aki Mámor Bendegúzt szerette volna igazgatónak, az zöldet kért, aki dr. Studsz Kázmért, az pirosat, aki pedig Fidonc Menyhértre akart szavazni, az sárgát. Végül a leveleket bedobták egy nagy ládába, összeszámolták, és kiderült: piros levélből van a legtöbb. Az állatkert igazgatója tehát dr. Studsz Kázmér lett.

Alighogy megválasztották, a Csenevész Hírmondó munkatársa már fel is hívta, és terveiről kérdezte. Annyit már most elárult, hogy új szakácsokat keres, közös kifutókat építtet, ahol az állatok akkor találkozhatnak, amikor csak akarnak, és a szégyenletes vízágyúkat a szabadtéri múzeumba helyezi, hogy amíg a világ világ, emlékeztessen rá, milyen borzalmak történtek itt egykoron. Arra a kérdésre, hogy első munkanapját mivel fogja kezdeni, azt válaszolta, hogy egy kora reggeli, ámde délutánba nyúló mesemondással.